

MOJA PARAFIA

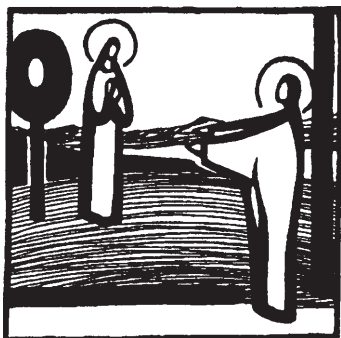
TYGODNIK
PARAFII
ŚW. JÓZEFA
W RADOMIU

Uroczystość Wniebowzięcia NMP

Ewangelia: Łk 1, 39-56

Gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, poruszyło się dzieciątko w jej łonie, a Duch Święty nappełnił Elżbietę. Wydała ona okrzyk i powiedziała: „Błogosławiona jesteś między niewiastami i błogosławiony jest owoc Twojego łona. A skądże mi to, że Matka mojego Pana przychodzi do mnie?”

Maryja - Ikona naszej przyszłości

Uroczystość Wniebowzięcia Maryi jest naszym świętem, przygotowuje i zapowiada naszą przyszłość. Naszą - to znaczy całego Kościoła, wszystkich ludzi wierzących w Chrystusa i oczekujących własnego zmartwychwstania. Maryja jest przecież przewodniczką ludu Bożego w drodze powrotnej do domu Ojca. Jak w arce przemyra przechowywane były kamienne tablice z zapisanym słowem Boga, tak Maryja była Arką, w której wnętrzu ukształtowała się cielesna szata Słowa,

gdy Bóg zapragnął osobiście przemówić do ludzi. W Niej dokonało się pierwsze spotkanie człowieka z Bogiem. Teraz, po wniebowzięciu, Maryja ułatwia nasz kontakt z Nim, zajmując miejsce tuż przy Jezusie w nowej, niebieskiej Jerozolimie.

Wniebowzięcie Maryi jest znakiem nadziei. Przybliży nam trudną do pojęcia rzeczywistość wstępowania do niebios. Wyniesiona na niebiosa Matka Chrystusa jest ikoną i prorocstwem naszej przyszłości. Kiedyś nadejdzie dzień, w którym znajdziemy się tam, gdzie Ona przebywa już teraz.

Ochroń Panie

ziemię przed przekleństwem,
bydło przed poronieniem,
klepisko przed chrząszczami,
ziarno przed ogniem,
pszenicę przed szarańczę,
winorośle przed gąsienicami,
owoce przed robactwem,
owce przed zarazą,
bogactwo przed marnotrawstwem,
duszę przed przerażeniem.

Motyl

Symbolikę motyla określa już jego grecka nazwa — „psyche”. Oznacza ona zarówno duszę, jak i motyla. Grecy wyobrażali sobie duszę jako małe, uskrzydłone, podobne do cienia podobizny, latające nad grobami zmarłych. Dlatego też obawiano się motyli fruujących nad grobami. Dla chrześcijan motyl jest symbolem istoty niestałej, przemijającej piękności, niezrozumiałej miłości. Św. Bazyl i Ambroży podkreślają związaną z motylem symbolikę zmartwychwstania. Wiąże się ona z przemianami się tego owada z gąsienicy w motyla. Właśnie taką symbolikę ma motyl na kamieniach grobowych na cmentarzach w Bazylei. Inną symbolikę ma ten owad na mozaice znajdującej się w bazylice Św. Marka w Wenecji. Mozaika ta przedstawia stworzenie człowieka. Gdy Bóg tchnie duszę w jego ciało, Psyche przelatuje na motylich skrzydłach do Adama.

Pszczola

Starożytni zauważyli podobieństwo między pszczołami a ludźmi. Wychwalano ich schludność, pilność, czystość, biegłość w sztuce. Przede wszystkim jednak były symbolem niewinności i świętości. Neoplatonicy w pszczołach widzieli symbol duszy. Miało to wpływ na przekonania ludu. Wierzył on, że dusza opuściwszy ciało ulatuje w postaci pszczoły. Pismo Św. akcentuje przede wszystkim zalety tych owadów. Uznaje ono żądłące pszczoły za symbol przesładujących wrogów. W symbolice pszczoł podkreślano dziewiczość robotnic. Św. Ambroży zaleca, by poświęcone Bogu dziewice naśladowały robotnice w ich pilności, powściągliwości i zmyśle wspólnoty. Rój pszczoł jest symbolem dobrze zorganizowanego państwa. Natomiast trzy złote pszczoły na niebieskim tle stanowią herb rodziny Barberinich, z których pochodził papież Urban VIII.

TERTIO MILLENIO ADVENIENTE

43. Najświętszą Maryję Pannę obecną poprzez całą fazę przygotowawczą, w pierw-

szym roku będziemy kontemplować w tajemnicy Jej Boskiego Macierzyństwa. To w Jej łonie Słowo stało się ciałem. Potwierdzenie centralnej pozycji Chrystusa nie może być odłączone od uznania roli, jaką spełniła Jego Najświętsza Matka. Jej kult, jeśli jest właściwie rozumiany, nie może niczego ująć „godności i skuteczności działania Chrystusa, jedyne Pośrednika”. Maryja bowiem zawsze wskazuje na swego Bożego Syna i staje się dla wszystkich wierzących wzorem wiary autentycznie przeżytej. „Rozmyślając o Niej zbożnie i przypatrując się Jej w świetle Słowa, które stało się człowiekiem, Kościół ze czcią głębiej wnika w najwyższą tajemnicę Wcielenia i coraz bardziej upodabnia się do swego Oblubieńca”.

Rok II: Duch Święty

44. Rok 1998, drugi rok fazy przygotowawczej, będzie w szczególności poświęcony Duchowi Świętemu i Jego uświęcającej obecności wewnątrz Wspólnoty uczniów Chrystusa. „Wielki Jubileusz zakończenia drugiego tysiąclecia (...) ma - jak napisałem w En-cyklice Dominum et Vivificantem - (...) profil pneumatologiczny, albowiem tajemnica Wcielenia dokonała się „za sprawą Ducha Świętego”. „Sprawił” ją Duch Święty, który - jako współistotny Ojcu i Synowi - jest w absolutnej tajemnicy Trójjedynego Boga: Osobą - Miłością, Darem niestworzonym, a zarazem bezpośrednim źródłem wszelkiego obdarowania, jakie pochodzi od Boga - w porządku stworzenia; jest też bezpośrednią zasadą i jakby podmiotem samoudzielania się Boga w porządku łaski. Tajemnica Wcielenia stanowi zenit owego obdarowania, stanowi zenit samoudzielania się Boga w porządku łaski”.

c.d.n.

Jan Paweł II

Błogosławieni czystego serca...

Dla większości Izraelitów czystość polegała na zachowaniu szeregu zasad i przepisów, gdyż tylko to czyniło człowieka godnym uczestnictwa w kulcie. Chrystus nie szczędzi faryzeuszom twardych słów, ponieważ to oni strzegli bezdusznego egzekwowania formalnych norm. Tymczasem już w księgach prorockich znajdujemy pouczenie, że ani drobniagowe obmycia, ani ofiary same w sobie nic nie znaczą, jeżeli nie towarzyszy im czystość wewnętrzna.

Jezus Chrystus czystość serca rozumie jako czystość moralną, która pochodzi z wnętrza ludzkiego serca: „Nic nie wchodzi z zewnątrz w człowieka, co mogłoby uczynić go nieczystym; lecz co wychodzi z człowieka, to czyni człowieka nieczystym” (Mk 7,15). Wymienia grzechy, które rodzą się z nieczystości — złe myśli, zabójstwo, cudzołóstwo, kradzież, fałszywe świadectwo, przekleństwo. Ale jednocześnie poucza, że nieczystość to nie tylko najcięższe grzechy, występki przeciw Dekalogowi, ale wszelkie skłonności, myśli i zamiary, które nie są zgodne z prawem Bożym.

Czystość człowieka polega na tym, że jego myśli oraz sądy zgadzają się z moralnymi wyborami. Dotyczy to także postawy religijnej każdego z nas. Zaprzeczeniem czystości będzie przywiązanie do fałszywej postawy, która objawia się w przyjmowaniu obrzęd-

wości chrześcijańskiej, w deklarowaniu wiary, choć w swoim sercu człowiek tych prawd nie przyjmuje. Konsekwencją tej choroby duszy człowieka jest stan, w którym odrzuca on część prawa Bożego — szczególnie tę trudną do wypełnienia — pod pretekstem, że nie odpowiada ona ideałom współczesności. Czyni to świadomie, choć sam przed sobą nie chce się przyznać, że odchodzi od Boga i właściwie przestaje być chrześcijaninem. Ucieka w płytką pobożność, która z wiarą niewiele ma wspólnego. Tymczasem Bóg nie chce obłudnych gestów czy deklaracji.

Czystość wewnętrzna objawia się prostotą, skromnością i naturalnością. Prostota jest przeciwieństwem wszelkiej dwulicowości. Ludzie dwulicowi z upodobaniem manifestują dobro, które uczynili. Człowiek czystego serca jest zawsze na drugim planie — na pierwszym planie jest ten, kto dobrem został obdarowany.

Zapewne każdy z nas odnajdzie w sobie — większym czy mniejszym stopniu — nieczystość serca. Cóż czynić? Przypowieść o szczepie winnym kończy się znamienymi słowami: „Wy już jesteście czysti dzięki słowu, które wypowiedziałem do was” (J 15,3). Sięgajmy po Słowo Boże, szukajmy ratunku w modlitwie.

ks. Z. Malacki – „Być z Chrystusem”

„Któż jak Bóg”

Jan Paweł II mianował biskupem ordynariuszem diecezji radomskiej bp. Jana Chrapka, CSMA, dotychczasowego biskupa pomocniczego diecezji toruńskiej. Jednocześnie Ojciec Święty przyjął rezygnację z obowiązków dotychczasowego ordynariusza radomskiego bp. Edwarda Materskiego ze względu na wiek.

Bp Jan Chrapek ma 51 lat, jest szczególnie dobrze znany w środowisku dziennikarskim, z którym od lat blisko współpracuje. Jest wiceprzewodniczącym Rady

Episkopatu ds. Środków Społecznego Przekazu, odpowiedzialnym z ramienia Rady Konferencji Episkopatów Europejskich za media w Europie Środkowo-wschodniej. Jest również odpowiedzialny za zorganizowanie funkcjonowania radiostacji diecezjalnych w Polsce. Bp Chrapek jest wykładowcą w Akademii Teologii Katolickiej i na Wydziale Dziennikarstwa Uniwersytetu Warszawskiego, członkiem Rady Programowej Katolickiej Agencji Informacyjnej. W czasie ostatniej pielgrzymki Jana Pawła II był wiceprzewodniczącym Komitetu Episkopatu ds. wizyty apostolskiej Ojca Świętego w Polsce w 1999 r., był również współorganizatorem wizyty apostolskiej Jana Pawła II w Polsce w 1997 r.

Urodził się 18 lipca 1948 r. w Józefinie (woj. tarnobrzaskie), w rodzinie robotniczo-rolniczej. Jest doktorem teologii, specjalizuje się w problematyce środków społecznego przekazu i zagadnieniach pastoralnych. W 1969 r. złożył śluby wieczyste w zgromadzeniu michalitów. Święcenia kapłańskie przyjął w 1975 r. w Miejscu Piastowym z rąk bp. Ignacego Tokarczuka. Sakrę biskupią przyjął 5 czerwca 1992 r. w Drohiczynie z rąk abp. Józefa Kowalczyka. Początkowo był biskupem pomocniczym diecezji drohiczynskiej, a od 1994 r. biskupem pomocniczym diecezji toruńskiej.

Bp Chrapek ukończył Państwowy Instytut Pedagogiki Specjalnej (zaocznie), w latach 1969-75 studiował w Wyższym Seminarium Duchownym, od trzeciego roku studiów robił specjalizację w zakresie socjologii religii i zagadnień pastoralnych na Papieskim Wydziale Teologicznym w Krakowie. W latach 1975-79 przygotowywał i obronił doktorat w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Od 1981 do 1983 r. był rektorem Papieskiego Sanktuarium ss. M. ad Rupes koło Rzymu. W latach 1984-86 był redaktorem naczelnym miesięcznika „Powściągliwość i Praca” oraz wykładowcą na ATK i duszpasterzem inteligencji w parafii MB Królowej Aniołów (księżki michalitów) w Warszawie. Od 1986 do 1992 r. był przełożonym generalnym Zgromadzenia św. Michała Archaniola (księżki michalitów). Pełnił również obowiązki przewodniczącego Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce.

KAI